

РЕШЕНИЕ

№ 2057

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **108** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Я. Р. М. срещу Решение №4590 от 30.11.2022 г. по АНД № 20221110205010/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-и състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба серия К № 3267090/21.12.2019г., издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП на касационния жалбоподател е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева, за нарушение по чл.21, ал.2, във вр.с чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Според касатора, от контролните органи не е оформен по надлежен начин протокол, от който да е видно къде е разположено техническото средство, с което се твърди, че е установена превишената скорост, не е вписано в протокола и къде и с какъв пътен знак е въведено цитираното ограничение на скоростта от 80 км/ч. Не било ясно и кога е издаден електронния фиш. Твърди се също, че не е доказано по категоричен начин извършване на нарушението. Позовава се на изтекла погасителната давност. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърдения с него ЕФНГ.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и правилност на решението на СРС.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К № 3267090/21.12.2019п, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, за нарушение по чл.21, ал.2, във вр.с чл.21, ал.1 от ЗДвП. Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 21.12.2019г., в 13:10 часа, с автоматизирано, техническо средство-ARN CAM S1 било заснето, че в [населено място], по „Околовръстен път“, срещу Ботаническа градина, с посока на движение от бул.„Ч. връх“ към бул.„България“, при ограничение на скоростта за населено място с П.З.- В-26 до 80 км./ч., лек автомобил ”МАЗДА 5”, рег. [рег.номер на МПС] , се движел със скорост 105 км./ч., т.е. с превишена стойност на скоростта-25км./ч. и собственикът, на когото било регистрирано процесното МПС бил Я. Р. М.. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания ЕФНГ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран касаторът. ЕФНГ е законосъобразно издаден и правилно е потвърден по изложените от СРС мотиви. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират.

Фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно

установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени. При установяване на нарушението няма допуснати съществени процесуални нарушения.

Противно на релевираните в касационната жалба твърдения, обосновано и в съответствие с представените доказателства СРС е приел за установено извършеното нарушение и липсата на допуснати в хода на АНП съществени процесуални нарушения. Видно от приложените във въззивното производство доказателства, в административнонаказателната преписка се съдържа Протокол за използване на АТТС от дата 21.12.2019 г., надлежно оформен. Неоснователен е доводът на касатора, че липсата в същия на отразено разположението на техническото средство и къде и с какъв пътен знак е въведено цитираното ограничение на скоростта от 80 км/ч. го опорочава. Видно от приложения протокол за местоположение на АТСС е посочен Околовръстен път, срещу Б. градина. Реквизитите „начало и край на контролирания участък“ следва да бъдат отразени само при режим на измерване „в движение“, а в настоящия случай, както е отразено и в самия протокол, а това е видно и от другите представени доказателства, режимът е бил „стационарен“. Разпоредбата на чл.10, ал.2 от Наредба №8121з-532 изисква посочване на начало и край на контролирания участък само при контрол във време на движение с мобилно АТСС. Изрично е посочен е и пътният знак „В26“, с който е въведено ограничението.

Мястото на констатиране на нарушението е описано в представения Протокол за използване на АТСС и съответства на отразеното в приложената към ЕФНГ снимка. От тези доказателства безспорно се установява както мястото, на което е било разположено АТСС, така и мястото, на което е измерена и заснета скоростта на процесния автомобил. Тези доказателства, във връзка с приложената схема за организация на движението в посочения участък, безспорно установяват, че нарушението е заснето в границите на населено място, в което допустимата максимална скорост на движение е ограничена с пътен знак В26. Предвид това правилно е прието както от АНО, така и от въззивния съд, че нарушението е по чл.21, ал.2, вр. с ал. 1 ЗДвП, както е посочено и в ЕФНГ.

Неоснователно е възражението, че административнонаказателната отговорност на касатора е погасена по давност по следните съображения:

Преpraщачата норма на чл. 11 ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в този закон не се предвижда друго. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административнонаказателното производство – нормата на чл. 34 регламентира сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а нормата на чл. 82 - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание

препращащата норма на чл. 11 ЗАНН (в този смисъл и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд.

Разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е материалноправна и за нея са приложими правилата на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН - за всяко нарушение се прилага законът, който е бил в сила в момента на извършване на нарушението, а ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби - прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. С изменението на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (ДВ, бр. 26 от 06.04.2010 г.) се удължава срокът, в който наказателното преследване се погасява по давност, от две на три години. Това води и до промяна на абсолютния давностен срок по чл. 81, ал. 3 НК, съответно от три на четири години и половина. Процесното нарушение е извършено през м.12.2019 г., т.е. след изменението на нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, поради което приложим е абсолютният давностен срок от четири години и половина.

Визираното в ЕФНГ нарушение е извършено през м.12.2019 г. Срокът на абсолютната погасителна давност за преследване изтича през м. юни 2023 г., поради което не е налице съответно и основание за прекратяване на административнонаказателното производство.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни и обосновани фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФНГ следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4590 от 30.11.2022 г. по АНД № 20221110205010/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.